

SLIKE IZ BOSNE: VRH OTIŠ

Delo in denar.

Povest. Spisal dr. Fr. Detela.

(Dalje.)

VIII.

aj bi bila počela gospoda v Javorju brez gospoda pl. Rumpla! Komu bi zaupaval mladi Artur svoje srčne stiske, svoje nade in pomisleke! Kdo bi bil tako prijateljski svetoval najprej njemu, kako da bi se dali izpeljati načrti zaupljive ljubezni, kdo potem materi in teti, kako da bi se dali najuspešneje in najmirneje prepričati!

Po takšnem poslu ga je poslala gospa kot svojega zaupnika skrivaj v Medgorje h Kocjanu. Kakor je bil namreč gospod Klepš že sklenil nekaj srečnih zakonov, tako je hotela gospa natihem osrečiti Janeza in Meto. A popolnoma se ji ni posrečila namera. Kocjan je bil sicer zadovoljen s predlogi in ponudbami in je kimal prijazno in mežikal zaupno gospodu Rumplu, češ da se mu je vse zdelo, da ga imajo na Fužinah in v Javorju v mislih, da se mu je tudi kolcalo celo dopoldne; a vso zadevo si mora on še dobro premisliti.

Če bi bila vedela gospa Klepševa, kaj da se pravi dobro premisliti v Kocjanovem jeziku, bi bila še nezadovoljnejša s poročilom gospoda Rumpla, ki je tožil, kak dolgočasen človek da je Kocjan.

„Kakor nalašč za Javorje,“ je dejala gospa in začela zopet dolžiti zimovišče kot vir vseh teh neprilik. Rumpel je poslušal nepotrpežljiv, tolažil raztresen in malomaren in komaj čakal, da je odšel. Imel je posebne, važne razloge.

Da je Berta zanj izgubljena, o tem ni dvomil; tudi si ni več prizadeval, da bi si pridobil njeno naklonjenost. Laže bi si bil pridobil mater. Toda to je bila kočljiva in nevarna zadeva, ko je pazilo nanj toliko nezaupnih, sumljivih oči. Tudi se ni bilo prav zanesti, da bi gospod Klepš kmalu umrl. Mož je bil vedno enak, slaboten in bolehen, a ne bolan; take narave bolehajo do najvišje starosti. Slabotnost sama jih varuje nereda in objestnosti in zdravniki pazijo nanje kot na svoje stalne dohodke. In naj tudi ovdovi gospa, vrag vedi, če nima že koga izbranega, ki bo pokazal njemu vrata. Kdo jo umeje! Morda hoče le